

Horvát Zsófia

A TÖKÉLETES NŐ

Én már érett vagyok, kedvesem,
évmilliók óta a világot figyelem,
de a tizennyolcat csak tavaly töltöttem be,
hogy nehogy csalódást okozzam neked,

úgyhogy ne szorozgassunk,
ott a tapasztalat a zsigereimben,
a sejtjeimbe írt tudás,

tudom, hogy tudod,
tudod, hogy tudom:
a nagy szerelemben semmi sem mehet veszendőbe,
lábaimból betonoszlopok, karjaimból folyók,
két szememből csillagok lesznek,
örökfényesek,

mert vigyázni kell rád, ha az éj sötétjében
botorkálsz egy új szerelem után,
vagy csak rossz napod van,
úgy érzed, senki sem ért meg
(én sem, apád-anyád sem)
de én azért ott vagyok, hogy ügyeljek,
hogy legyen a telefonod feltöltve
rendesen,

és közben vigyázok a szélerőművekre,
a gyárokra, a hadseregekre, a bankokra,
az üstökösökre, a rakétákra, a mesterséges holdakra,
és persze a részletekre, a topra és a túsarkúra,
és hogy legyen elég üdítő és kávé,
mikor a szakértők összeülnek,
hogy megmentsek a világot,

csendben, csendben, csendben,
hisz tudom, hogy mit érek,
hogy mennyi az ennyi,
hogy hol a helyem.